# בסוד שיח

## "צעירי המפד"ל" – שבת של חשבון־נפש

שם שנים לאחר פטירתו של מנחיג המפד"ל, יצחלק הנר"ל, והכנסו יחידי והשורה הבריטית של סיעת "אי־ גי הצעירים" במפד"ל עם מפלגתי הדתיים, וכל זאת לק ראת הבחירות לאחר של הסיעה "הדתיות הדתית בעיני של המחוזות", המשקיע לחברי של יצחלק הנר"ל.

הוי שם במשפט כל חברי הסיעה ישים מפלגתיים ולקי תים עליהם. ר"ר יחזקאל בן מאיר, רבני חיפה, אליעזר שטר ושיחים את הפרשנים חוזק, מיכה יונק, מנכ"ל הר־ נחלים, רשאל מיזנקר, אברהם נביאלי, אחרי מלא שמואל יהלום, יצחלק אורלב, ישראל הראל, אפרון כהן, אברהם חשמן, שמואל נחן, נחי מאזרחאי שפט, חבר בן־נאה, אריה האן, אליעלן לנרמן, יחזקה שטרן, אליעזר בינעב לר, משה אנרסם, מנחם נחן ויצחק רחמן, וחשלח לי אלה שלא הכחיבו את שמם, ולא נשכח לציין כי את השבת הוֹ ריכז יצחק בן־ארי.

מבחינה הנר שחופתה באירוע, שהתקיים בשבת האחרונה במלון "דשת חול" בירושלים, אמרה בחע מכ ריזה, כי היו לה הרבחם רבים אם להשתתף במפגש כזה. שכן, הוא עלול עד מחרה לגלוש לדכילויות הקטנות, במקום לעסוק במציאות האידיאולוגית. מבחינתה, היתה זו שבת מרגלות ומיפגש מרגלת, ולכך מסכימים גם שני הבנים שנאחל עתידה. ועם כל זאת, מאז האירוע הזה שנערך, לדברי מכרים, נוחרת בלילות. בין הרבאה לחר באה היו כאחבן שיחות המחיזות הנם־גלויים שלא היו יודעים לה, על חתרנים והערכות "שחי כל מרכיב אנר שי". כידוע הנר"ל עשה כל מאמץ למחיד מבני ביחר הבעיר מפלגתית את צחיחן הפוליטית. "הייני רואים עליו עננה ולא ידענו את פישהו", והשבת האפרונה היה מי שראנ שפעתה הנרחה. הכל.

בכל מקרה והתבטאות תחת הכותרת המתמטי "שחת עין חברתית", הפנה לחפעילות במקום פיסחת של האחבנדאנט נוקב על הדרכם של בעירי המפד"ל מראשית ותשבעהים, האידיאולוגיה שהדריכה אותם, ומבקרתם נגד המנהל המפד"לי החדיק והנהגתי – ולא פחות גם על המאבקים הפלגני שהתנהלו בתם להחצת מפלגתיהם השלישיות והאידיאולוגית.

כל המשתתפים היו מהדעדים כי "חני הבעירים" במפד"ל היו מבשרי המפנה, "שהביאו בפרס אותה, את המפד"ל, ואת הבירות הדתית בכללה מהבעבאות של התפסקת בעיניים רחיים בלבד, והחזילו אותה את "דתי הבירות הדתית" להשתלבות ולאחריות בכל מי קרי השפעה והעשיה במדינת־ישראל."

ואילוהים והילוך הדעות היו מביב שבי בשאים אי ואלוגיים מרכזיים השפרים על פרי היום הבירות של הבירות הדתית בת בחות האם רעיון אחד־ישראל הפר לנות כפיראלוגיה האלוגית היה מכנה בהשקפת עולי מם של בעירי המפד"ל, או שהוא אחרי במשקל נבר להפיות עלמה המחון של הבחת המפד"ל, בדמותם של הפר משה חיים שפירא ז"ל, ר"ר דה הרפמית ז"ל, ר"ר יפף בודב ז"ל והבירנם. הנשאה הפנה: הרוקפות לדעת־הרה" בעיניים ביטויים ישליטים. "שאלה שבחנה האמנם הבחנת "בעירי המפד"ל באמת האמינה כי זו הדרך שיש ללכת בה, והבעירות לדעת־הרה", או שהיה זה רק "שיקי" אחר מני רבים לבדוך והבעמות עם הבחת המפד"ל, שעליו השקפה בדיך אמנם להחזי קין עם הרבים אך יש להחפיע מלפרבם בבירום הזה" מות פליטיות מובהקות.

בפני בחי "המקח" בפרשה יריעה מרחקת של מחי בים לא שערים בהתארגנות הדעיניות השלישית של "חני הבעירים". היה זה רבי חשם שפיפי על מפלגי הפעמר של "המפאת הבעירי" במפד"ל להתארגנות פליטית של "חני הבעירים" בשחנה פלחה את רבדי בפסכנים הדתיות השפרים באירגון הפרטי. בירחים שלושה מכהבים שנחתמו ע"ירי הר"ב בני יחזקה הכהן שק וב"ל שבחשפ נשכח זו לראשונה השכנה השניע את הנכחים.

אלישיב שפר שיים את הדבאה הפפר לפרי של חבר לק ר"ל האיחון יחר עם רבי חשם הכהלין הפר את כחה הישיר של חני הבעירים (1969) – פתן בדברי כן יפך דות השקפתם של הבעירים בנשאים הפרכיים הפתר נייים הר בעצם הזה לאחה של הבחת המפד"ל לאחם יפים הבעמתים האידאולוגיים לכאפה נעדו ברוב הפר קיים לכפחן: עליה לבאת מהפתפעות שלה בעניינים דתיים פלבר, כדי לשלב את חוד הבירות הפרונות בכל מערכת השלטון ושערי השפעה במדינת־ישראל.

ר"ר יחזקה בן־מאיר שיחר עם הפר ר"ל הבחנו את הפחלבים הקלישים של "בעירי המפד"ל" במשך שבים רבות – ביטוי מעוך הפקרפה שכחב לפפר "הבירות הר תית בעירן של המחרות" הלפרית, לפחמת ששת הימים והקבאתיה היתה השפעה רבה על "חני הבעירים", הפר מחברות עם "טש אמנים" היתה אידאולוגית ולא רק פר לימית. האירועים והבעבאותיות בשנים שלאחר מכן והביחוד מלחמת יום הבירפון, חללו מפנה בחשיבה הפר רינית שלו חשל רבים אחרים. הוא הפה בקבלת "דעת הר רה" בקרפאים שליטים, כפי שעשו "חני הבעירים" במפנו – מפנה לעפנו פין הר"ב שפל יחזקה, כי הפיפה של ארץ ישראל השלימה היה ערין נקפ יפחי במשפ־ פה האידאולוגית של הבירות הדתית.

את הרין על "חני הבעירים" במבשרי המפנה של "דפר הבירות הפרונות", פתח חפר יפחלן אורלב, שהניע משנה פרחה של השקפת עולם בת־מבנו שעיקרה הפר פר"ל בימים פריכה לחתפקר מהפנות בירחה האפיה היחרי של מדינת־ישראל. אורלב טען, כי "חני הבע רים" הבישפ את חחום הבני "דפר הבירות הפרונות" הניע לקפרות האפעה בכל שפחי החיים במדינת־יפ ראל והמשימה הפשלה כיום על המפד"ל היא שמירת חזוה היהדיך והשלכת הפשותה של המדינה.

שפחאל־נחן, אברהם שפט, חבר בקנאת, יחזקה שטרן וחבר בדחזכן הפיע את הלחם מעל קטנים מאלפים מימי התארגנות הראשונים של סיעת "בעירי הפר פר"ל", והמכירה בין היתר את עפת הקדים שהיתה יחד עה אך חרק לחבר המכיחי של "חני הבעירים". מיכה־יהן סיפר פרטים מיקנקים מראפית התארגנות כאפר שפפ כיוצץ סחר לפחלן הפר וכחנה "ר"ר קיסינג'ר".

ישראל הראל עפיך את הפסר "יחר עם ר"ר אשר כהן, הניע את פרקי הפפר הפחיע באפיחיו כי לדעת חקרים מפחים לא מבפחת כלל חזוה היהדית של מדינת־יפ ראל.

קפר הפנע מחביל את הדברים הפחבים שבאפרי עד בפבת זו אך לא מחבר בריחה על קריאתו של בבני ר"ל לר"ר יחזקה בקשתי ולישראל הראל לחחר להבחנת המפד"ל – קריאה שהבתה להמריכה רבה.

שבת־פיחדת בהפחה־דחישה כדי להמביר מדיע הפר פר"ל אינה מכחה האלקטראלי דחוקא כאפר מבשרי הפפנה בדור הבירות הפרונות, "בעירי המפד"ל" הניעו להבהבת. אבי כפר עזה מבקש את רשות הדיבות.

> **"לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו"**
>
> רבי תנך הניף מאלכסנדר יפקל"ל היה אפרי בשביל ש"לא ראו איש את אחיו", אלא כל אפר היה רחצה רק לעצמו, להניל את עפת בלבו, לפיכך "לא קמו איש מתחתיו", אף איש מהם לא יכול היה להפרחם משפל הפדיגה הנשפנה.
>
> (על התורה, הרב מרדכי הכהן הנ"ל, פרשת בא 5)

## סגולה ייחודית לבנים

משה סיכאל צחין נפגש על הפשרים המשתנים ביחסי הפדי: בין יחסי כחב ועד את הפשרים "שבני יניעי" (עליהם לשבחי של הנר"ל וילבי שניין שליט"א, רבה של שכונת רמת אלחן בבני־ברק, אחת לחפרש הוא מב פיע את כחחן השכונה הזאת (יקל מרשה") וכי חשיר פרחוק, להחין שני פשרים שפחרטנו בנילין חרש כאלה.

מעשה פשלא עד כאפ הניע אצל הנר"ח קניבסקי שליט"א, אלא שכאחם הא דחנה הרבה לקבות ולהעתנן פישיא לו עצה הנכנה. לאחר רפות ארוכות של בכיות נחראות, אפר לו הנר"ח קניבסקי שיחפש אית הפנה לחחר של "בעלבין הפרן שלבך", ויבקש ברכה ממנו, בעי"ה יחשע.

שכע הת"ח את העצה החנפרד ביחר. הוא יצא מביח הנר"ח קניבסקי וחחל לחפש אפרי יחדי שכחה העצה לחחר החמכר הנ"ל. בחחילה היה כפחה שר פשיקה קלה, אלים מיד לאחר מכן החברר לו שחחישים ייקה זכן רב, שכן, לא כל כך פשים למצוא אית שכחה.

חנה, סיבב מפחכב כל הפיכות חמש כאחים ימים החעדר הירפח־פעי בין שני שבבים הפחעדרים בפכחבה מפריפה בבני פק, גם לאחר שהשלפלו כבר בבפה בחי רין, ובישרו בבחינים של כמעט כל הרבנים בעיר, לא הניעו לידי הפכחה.

יחיד היחה הפאבך הנ"ל, "שפחע את העצה פרבי"ח קניבסקי, הניע לפצעה של פיכי פשפחנו; הפאשר כל הפחנים יפנו לעפדה, נפגע לפאלם איש פלי ני ופחה בעקפת הפיפחת, בפרפיפן הבעלבות בקפת בני אית אחר שכבר הפב לפפנדה. ופיכי הוי כל כך פשים עד שכל הנכחים הוי הפשים לפשפע אינינים.

ראה זה פלא הפחים שהעלילנו אחו לא הניע בפפאשה לדבחי הבידפין שהי פפיך עליה. הוא הפשיך להחנגע כפי שהיפחים אינם קשרים אליה. אבל גם האיש הפעלים לא הח"יאש, והפשיך להפפיר עליו עד יפד ופחפת.

כל האירוע הפרחש פפך כאפר לשלחן שכ. שפ האברך שהיה יקע לישר עה. והא, שעבין לשחע שהנה התעלבלה לו הפרפנה פו לפפנא אית פהעלבין הרבן שלבין, נפפח בעלה לנכחה הפראה, והא בעפר על הגליו הבבים בארם שפ נעו פו, כדי להפניע שאבן לא יעבה לדבחי הבירות שפחפע פו.

בפשלב פפחים, כאפר האיש הפעלים הפל להפפיע רפחים שפפפלין הדעת פלבלות, פלחה הפנע את הפנגע הזא עשה פיפנים כפי שפחפלבן להפיע בך הבה שפיה. פרבע זה, קפץ אליו הת"ח שפחחין לישפפך, חקיע באפניע בקפל גדול: עשה לי פכחה האל הפנה בפילה אחת"... בפחפשים הבים פו בפפחת, פרחבה לפאול פה הא עשה קשר לאירוע, הפיב לו. "אפנה לך אבר בך: אבל עשה עפרי הפר האל הפשיב לפבריפה שאלי פנע בך". האירוע הפר על עצפו כפה פפנים. כבל שהחרבו הפחפרי הפבריפה, כך גברה הפנע של הפני, שרצה לחר שיב, אבל הת"ח הפשיך להחעבל לפניי שלא יניב.

בך במשך שעה ארוכה, עד שהעלילנ הזא הת"יאש, ופחבו לבפשי.

או קם הת"ח וביפר לבפוע את העצה שפפע בבית הנר"ח קניבסקי וביקש שיברה.

הבעלה הזא נבך כאפר, ולא ידע את נפשו פרוב השפחות, אבל בירך בר בפקום את הת"ח שיעבה לפרע של קיימא.

בימים אלה נפיבה הבירת.

### המחותנת

אף אחם, יחזה פי שיחיה, אינו יכל לדעת פה פפבב עבחיד פפבב כל הפר בחנו יפאבם פפרים הפאים רחבה לילך בדרך פלונית, אבל פפאים פפבבים אחרי פחם בביחון הפשך. רייה בפגברה ז פרי להבבים בלבבו אישי פשלחה אין קץ, שחרי אם הקב"ה אחם בירינו, ופלחה אחנו לאחרך כל הדרך, פמה יש לנו לפחיש?

פיפחר פפקפר הראשון שחי פשפחות התגחדרו בחבר אחת בשכחנה הירוש למית "בנמל". במפפך שנים רבות לא נישאה אחת פהן בילדיהם, ואילו לפשפר הה השניה נולדו בנות רבות בלילך בדרך פלונית, אבל פפאים פפבבים אחנו פפחים הפאים רחבה לילך בדרך פלונית, אבל פפאים פפבבים אחנו פפחים בביחון הפשך. רייה בפגברה ז פרי להבבים בלבבו אישי פשלחה אין קץ, שחרי אם הקב"ה אחם בירינו, ופלחה אחנו לאחרך כל הדרך, פמה יש לנו לפחיש?

פיפחר פפקפר הראשון שחי פשפחות התגחדרו בחבר אחת בשכחנה הירוש למית "בנמל". במפפך שנים רבות לא נישאה אחת פהן בילדיהם, ואילו לפשפר הה השניה נולדו בנות רבות בלילך בדרך.

באפר הימים, כאשר אם הפשפחה בירפת הבבות יבאה לחפר, הפשניה הב חינה בה שהיא הדה פעם נפפחת, נפפקה עיני שחיתן ז בה, הפשפה הדה הר נישה בכל לימה את בעדה של הבירנה.

הא פבחה אליה בפפעת האפרה להנ"אני פבריפת אחר שבשנה ובאה גם את הפיפר", האם יהדה זה בן – אבחנו עד נדיה פפחנות".

הראעצה לא ידעה פרוע הפכירה את הענין הפני בדפי ה"פחנות", אך הדברים יבאו פפיה, היה בהם פעין הבפחה.

הבירנה שהעניקה לחבירתה, יבאה פן האחם פפע פעפיק הלב, ופעלה את פעילתה. ריפי לחקפיע השנה ילדה השכנה בן זכר, הערב השפחה בפי עונה.

הבן גדל ובנה לחפארה, וכבי בבעיניהנו הפך לה"ח פובנק וכל הבחיה בפו לו עדיך פחזיר. הבנ, כאשר הניע לשרק האיש פקרש, הפאיל לדבני פ נבבדות, באר אבחבנות אל אישו של הבן, והפכירה לה את הדבפעה שבחנה לה בעת הברכה, שהן הת"ח פפחנות... "הנה יש לי עזה בת שהגיעה גם היא לפיחה, האפשר לשדך בין הילדים", אפרה. האירוע יבא אל הפעל.

בפר זה עפר פזה עשרות שנים פראשות אות הישיבות החפיריות הבדר לות והפפיפפות בארץ ישראל, ושפו נדע בכל השלם כלו כאפר פבאני הפקשה.